

Prelaadi kiri (mai 2012)

Maikuu on aeg, mil Maarja on eriti lähedal nii Kirikule, kui iga kristlase teekonnal, Sellest räägib piiskop Echevarria oma kirjas.

14.05.2012

Armsaimad, hoidku Jeesus oma tütreid ja poegi!

Maikuu saabumine toob meieni alati erilisi rõõmuhetki. Need nädalad, mis paljudes maades on eriliselt Jumalaemale pühendatud, on

tihedalt seotud

Ülestõusmisjuubeldusega. Kas siis lapsed ei peaks rõõmustama, kui nad ema lähedust tunnevad? Loomulikult teevad nad seda. Üks vanaaja kirjanik jutustas, kuidas Maarja Eliisabeti juures ”oma keelelt lõputu armujõe valla päästis, mis nagu allikast tema sugulase juurde voolas. Sest igal pool, kuhu saabub tema, kes on *täis armu* , täitub kõik rõõmuga.”[1]

Täna tahan ma koos teiega järjekordselt tänutundes seda ülisuurt rõõmu meelde tuletada, mida see, aasta viies kuu meile kaasa toob. Juba esimene päev, tänane püha Joosepi – Töömehe püha on tõelise rõõmu päev – *gaudium* - kõigile meestele ja naistele, kes oma igapäevase töö ja apostolaadiga pühaduse poole pürgivad. Ma mäletan meie Isa rõõmu, kui liturgiline aasta sinnamaale jõudmahakkas – nagu ta oma jutluses

kirjutas – ”see on nagu töö, kui jumaliku väärtuse pühakskuulutamise. See näitab, meile Evangeeliumi põhitõdesid, mida Jumala tahtel eriti tänapäeval taaselustama peab.”[2]

Püha Joosep-töömehe püha näitab ja paneb mõtlema, kui oluline ja väärtuslik on hästi sooritatud kutsetöö, mida püha Patriarh paljude aastate jooksul tegi. Seepärast on hädavajalik teha seda üleloomulikult ja inimlikus mõttes täiuslikult, st. Jumalale au andes ja teisi teenides, ühiskondlikku tunnustust ootamata. Olen väga sageli kuulnud püha Josemariat lausumas, et töö jumalik väärtus oleneb sellest, kui palju armastust Jumala vastu me sellesse paneme ja teenimisvalmidusest, millega me seda alustame ja lõpetame.

Ma kasutan ära võimalust, et paluda selles kirjas eestpalvet nende 35

Prelatuuri diakoni eest, keda ma mõne päeva pärast preestriks pühitsen. Seni on need mehed püüdnud ennast tavalise tsiviiltööga pühitseda ja apostellikult toimida. Sellest päevast alates saab aga preestritöö -niiöelda - nende *elukutseks*, millele nad pühendavad kõik päevad ja tunnid, rõõmus ja rahus, olles Jumala tööriistad ning lunastava armu vahendajad. Palugem, et neist saaksid üleloomulikul viisil pühad, targad, rõõmsad ja sportlikud preestrid, nagu soovis püha Josemaria: *"Preester-preester": mitte vähem ega rohkem, täielikult ja täiesti preester* [3]

Järgmine rõõmu põhjus minu jaoks oli pastoraalreis Kameruni, mis toimus Ülestõusmisnädalal. Kamerun on maa, mis annab nii Aafrika kui ka kogu maailma Kirikule palju lootust. Hiljuti oli mul võimalus mõned päevad Pamplonas veeta, kus

Navarra Ülikooli kliinik selle pühitsemise viiekümnnendat aastapäeva tähistas. Selle poole sajandi jooksul on seal lugematu hulk inimesi – arste, meditsiiniõdesid ja administratiivtöötajaid – ennast kristlikus vaimus sellele tööle pühendanud; ja tuhanded patsiendid on terveks saanud ja õppinud koos Ristilöödud Kristusega oma kannatusi – mõned isegi surma – Jumalale ohverdama. Ma tänan Jumalat kogu südamest, tehke ka teie seda koos minuga, sest püha Josemaria mure haigete pärast, mis teda juba Opus Dei asutamise ajal liigutas, leidis selles meie Asutajale eriti meelepärases projektis oma lahenduse. Selle eeskujul on hiljem ajaloo jooksul palju sarnaseid algatusi ellu viidud.

Eelkõige, armsad tütred ja pojad, on maikuu Kiriku ja iga kristlase jaoks Maarja erilise ligioleku ajaks. Seepärast on loomulik, et me

pingutusi teeme, et need järgnevad nädalad eriliselt vilja kannaksid.

Kõigepealt tahaksin ma mariaanlikust mai-palverännaku traditsioonist rääkida, mida me kõik niiväga armastame. Homme, 2. mail on järjekordne esimese palverännaku aastapäev, mida püha Josemaria 1935. aastal koos kahe oma pojaga Sonsole pühamusse matkates alustas, ning mis sai Opus Dei traditsiooniks. Pärast seda, Isa jälgedes on inimesed sel viisil külastanud tuhandeid Maarjale omistatud pühamuid! Palugem, et võiksime teha oma palverännaku samamoodi nagu tema: sama süvenenult, samasuguse usaldusega meie Ema vastu ja samasuguse apostelliku innustusega. Selleks kutsume endaga kellegi sõbra, kolleegi või sugulase, et ta võiks meid selles lapselikus Maarjale osutatud armuavalduses saata.

Umbes kuu keskel tähistame me
Fatima Neitsi Maarja aastapäeva
ning peale selle möödub
nelikümmend kaks aastat sellest, kui
Püha Josemaria 1970. aastal
Mehhikos meie armsaima Guadalupe
Neitsi ees noveni palvetas. Need
kaks tähtpäeva peaksid meid
innustama, oma isiklikke ja suulisi
palvehetki armastusväärsemalt läbi
viima. Eriti aga tahame me
hardamalt Roosipärga palvetada,
mida Jumalaema kolmele väikesele
karjasele eriti südame peale pani.
Arendagem oma püha auahnust ja
ühendagem see oma apostolaadi
eesmärkidega, palugem Jumalaema
Kiriku ja Paavsti eest, *usuaasta*
viljade eest, milleks me end ette
valmistame ja kristliku elu
uuendamise eest kogu maailmas.

17. mail, mis sel aastal Kristuse
Taevasseminemise pühale langeb,
tähistame me meie Isa
õndsakskuulutamise 20. aastapäeva.

Ma mäletan eriliselt selle päeva
armu imet, mida me koos õndsas
Johannes Paulus II ja Don Alvaroga
läbi elasime! See on hea võimalus,
Jumalale veel tänulikum olla ja veel
suurema truudusega selle truud
Jumala tööriista eeskuju järgida.
Jumal valis tema selleks, et asutada
Opus Dei.

Sellele järgnevatel päevadel
valmistume koos Maarjaga Nelipühi
vastu võtma, mis sellel aastal on 27.
mail. Püha Josemaria soovitas alati
kümme päeva enne ja kümme päeva
pärast neid pühi eriliselt Püha Vaimu
poole palvetada. On erakorraliselt
tähtis, et oleksim neil päevil Neitsi
Maarjale lähedal, et saaksime temalt
õppida, kuidas saavutada suuremat
usaldust selle Vaimuga, mis meid
pühitseb.

Mõned nädalad tagasi rääkis
Benediktus XVI. Maarja viibimisest
Õhtusöögisaalis Jeruusalemmas, kus

ta koos Apostlite ja mõnede pühade naistega Trööstija tulekut ootas. Ta tõi esile fakti, et "Maarjaga seoses algas Jeesuse maine elu ning koos Maarjaga algasid ka Kiriku esimesed sammud"[4]. Jumal tahtis, et tema poeg Puhtaima Neitsi ihus lihaks saab ja Kristus ise andis meid Ristil olles oma emale üle. Kui esimesed Jüngrid õhtusöögisaali kogunesid, ja lubatud saabumist ootasid, oli õndsaim Neitsi koos nendega ja anus oma palvetega Püha Vaimu andi, mis langes tema peale juba Ingli Kuulutamise ajal.

Püha Isa vihjas ka asjaolule, et "Jumalaema viibimine nende üheteistkümne juures, pärast Taevasse astumist, ei ole ainult ajalooline meenutus millestki möödunust, vaid sellel on palju suurem tähendus, sest ta jagab nendega seda kõige väärtuslikumat, mis eksisteerib: see on elav mälestus Jeesusest palves"[6]

Ei ole raske endale ette kujutada,
kuidas Jüngrid, kelle juures oli
Jeesuse ema, ajal, mis
Taevasseminemise ja Püha Vaimu
tuleku vahele jäi, tähelepanelikult ja
hardalt tema mälestusi kuulasid,
mida Maarja oma südames kandis ja
neile jutustas: Ingli kuulutamisest
kuni sünnini, ohtlikest aegadest ja
Heroodese jälitamisest, ning
tööaastatest Naatsaretis, õnnelikust
Kuulutamise ajast ja Issanda imedest
tema avaliku tegutsemise ajal, kuni
kurbade kannatuse ja surma
hetkeni, ning tema
haudapanekuni; seejärel rõõmsast
Ülestõusmisest, ilmumisest
Juudamaal ja Galileas, Jeesuse
viimastest nõuannetest ja
ettepanekutest... Maarja põnevate
elamustega käsikäes valmistas Püha
Vaim Apostleid ja teisi jüngreid
Nelipühade külluseks ette.

Minu tütreid ja pojad, kas ei ole see
Õhtusöögisaal meie jaoks üks

suurepärane palve kool, koos Maarja, erakorralise õpetajannaga. Meie Isa nimetas teda "Palve Õpetajaks"; ta nimetas teda ka "silmapaistmatu ja vaikiva ohvri Õpetajaks"[8]; Maarja avab oma südame Vaimu sisendustele ja on esimene, kes õpetab meid vaikes sisemises mõtiskluses Jumala häält kuulama. "Jumalaema austamine Kirikus tähendab seda, et me õpime temalt, kuidas olla palvetav kogudus: See on üks olulisemaid jooni esimestes kirjutistes kristlikest kogudustest, mida võime lugeda Apostlite tegude raamatust (2,42). Sageli lähtub inimeste palve rasketest olukordadest, isiklikest probleemidest, mille tõttu Jumala poole pöördutakse, et temalt valgust, lohutust ja abi saada. Maarja aga kutsub meid igas olukorras palvetama, mitte ainult hädas ja mitte ainult iseenese pärast, vaid visalt, järjekindlalt, truudusega, nii,

et oleks "üks süda ja üks hing" (Ap. 4,32)[9]

Maarja usaldab ülesanded neile, kes tema truud lapsed olla soovivad, et nad võiksid ka teistele näidata, kuidas igal hetkel Jumala poole pöörduda, mitte ainult suures hädas või rasketes olukordades. "Sest mõnedele on see kõik tuttav, teistele aga uus; mõnedele aga lausa vaearikas. Ometi", ütleb püha Josemaria, "ei lakka ma jutlustamast, et peame olema inimesed, kelle jaoks palvetamine on absoluutselt vajalik; alati, igas olukorras ja erinevates situatsioonides, sest Jumal ei jäta meid mitte kunagi maha. Ei oleks kristlik, kui sõprus Jumalaga Oleks meie jaoks alles kõige viimane pelgupaik. Või leiame me, et oleks normaalne, kui me armastatud inimesi ignoreeriksime või nad unustaksime? Ei, loomulikult mitte, nad on meile väga olulised, neile kuuluvad meie sõnad, meie soovid,

mõtted. Täpselt nii peaks välja
nägema ka meie suhtlemine
Jumalaga.”[10]

Jumalaema elas alati nii. ”Kolgata
mäel palvetas ta Risti kõrval. See ei
olnud tema jaoks mingi uus asi, sest
ta palvetas alati, ka siis, kui ta
tavalisi kodutöid tegi. Maiste
tegevuste keskel oli ta Jumalaga
ühenduses. Kristus (...) tahtis, et tema
Ema – ülevaim olevus, täis armu –
julgestaks meid, et võiksime alati
oma silmad jumaliku armastuse
poole suunata.”[11]

Ja nüüd, ihu ja hingega Taevas olles,
vahendab ta kõigile selle ülesande,
mille Jeesus talle Johannese suhtes
andis: *Naine, vaata, see on sinu poeg*
[12] ”Usaldagem tema kätte kõik oma
isikliku ja vaimuliku elu
üleminekufaasid”, nagu soovitas
Paavst Benediktus XVI, ”mitte üksnes
selle viimase, kui me siit ilmast
lahkume. Maarja õpetab meile, kui

hädavajalik on palve ja näitab, et ainult pideva, siira ja armastusväärse tema Pojaga suhtlemise kaudu, võime me "oma majast", iseenesest julgelt väljuda, et maailma äärteni jõuda ja kõikjal Jeesusest, meie Issandast ja maailma päästjast teada anda"[13]

Kas me palvetame iga päev *Dominus tecum* (Ole tervitatud Maarja) nii hardalt, nagu tegi seda meie Isa? Kas me palume tungivalt Maarjalt abi, et võiksime Püha Vaimu ande ja vilju hästi ära kasutada?

Ühinege kõik minu palvesoovidega, milleks on eelkõige palved Kiriku eest, Paavsti eest, preestrite ja orduinimeste eest ning kogu jumalarahva pühaduse eest. Palugem Maarja eestkostel Püha Vaimu, et ta ärataks kõigis, nii karjastes kui usklikes indu, alati ja kõiges Jumala püha tahet täita.

Olge minu saatjaks ka reisil
Slovakkiasse, mille võtan ette mõne
päeva pärast; levigu ka seal üha
enam ja enam Opus Dei vaim, nii, et
kõikjale leviks armastus Kiriku vastu,
soov pühitseda ennast ja teisi
igapäevase elu kaudu. Te ei oska ette
kujutada, kui intensiivselt meie Isa
1968. aastal selle maa eest palvetas,
kui seal prooviti – kahjuks tagajärjeta
– marksismi ikkest vabaneda.

Ma õnnistan teid kogu oma
armastusega!

Teie Isa

+Javier

[1] Pseudo Gregorios Thaumaturgos,
2. Jutlus Kuulutamisest.

[2] Püha Josemaria, *Kristus möödub* ,
Nr. 52

[3] Püha Josemaria, Jutlus Preester
igaveseks, 13.4.1973

[4] Benediktus XVI., Jutlus
Üldaudientsil, 14.3.2012

[5] Vatikani II. Kirikukogu, Dogm.
Konst. *Lumen gentium* , Nr. 59

[6] Benediktus XVI., Jutlus
Üldaudientsil , 14.3.2012

[7] Püha Josemaria, *Tee* , Nr. 502

[8] Sama., Nr. 509

[9] Benediktus XVI., Jutlus
Üldaudientsil , 14.3.2012

[10] Hl. Josemaria, *Jumala sõbrad* ,
Nr. 247

[11] Sama., Nr. 241

[12] *Jh* 19, 26

[13] Benediktus XVI., Jutlus
Üldaudientsil , 14.3.2012

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
et-ee/article/prelaadi-kiri-mai-2012/](https://opusdei.org/et-ee/article/prelaadi-kiri-mai-2012/)
(12.03.2026)